

βάλλης, 'Αμπρούκος... Άλλα μās λείπει ή έλευθερία, ή όποία δι' ήμās τούς λευκοίς είνε αγαθόν άπαραίτητον. Καθώς και άλλοτε σου είπα, ή μόνη μας έπιθυμία είνε να υπάγωμεν να συναντήσωμεν τούς συγγενείς μας. Αυτή είνε ή μόνη μας σκέψις. Φαντάσου πότον θα λυπούνται να μας νομίζουν χαμένους διά παντός. Κύτταξε τόν 'Αστρον, πώς τήκεται μακράν από την μητέρα του και πώς κλαίει νυχθημερόν. Λυπήσου μας! 'Αφσε μας να φύγωμεν!

— 'Οχι, απήτησεν ό 'Αμπρούκος κινών την κεφαλήν συλλογισμένος. Για τόν καλό τόν δικόν σας δεν είμπορώ να τόν κάμω. Αν εύρίσκαμε καμμίαν εύκαιρίαν, κάνένα καρθάνι πού να πηγαίνη προς τόν Μπαρ-έλ-Καζάλ, δεν λέγω όχι... Δεν ύπόσχομαι, αλλά θα ίδουμεν επί τέλους... Να σας αφήσω όμως να φύγετε μόνοι σας, θα ήτον άνοησία. 'Ο Μπρέκος σās αγαπά πόσον πολύ... Δεν θα μπορούσε να πεισθή...

— 'Στό διάβολο και ό Μπρέκος, αν ή αγάπη του μās κρατή αιχμαλώτους! είπε καθ' έαυτόν ό Γεράρδος παροργισθείς. Και έσπαξε τόν κεφάλι του διά να μαντεύση τόν μυστικόν αίτιον, τόν όποιον έκρύπτετο υπό τούς μελιτώδεις λόγους τού 'Αμπρούκου, μή θέλων να πιστεύση εις τίποτε ιδιαίτερα συμφέροντα τών φιλοξενούντων αυτούς, και μή δυνάμενος ταυτοχρόνως να πόβαλη την ύποψίαν φοβερās τινος όπισθοβουλίας έκ μέρους τού άρχηγού τών Μοσεών.

Εν τού μεταξύ ό Μπρέκος, ό όποιος είχε δείξη αληθή λατρείαν προς τούς λευκοίς φίλους του, ίκέτευε τόν Γεράρδον να έκτελέσουν την μυστικήν ιεροτελεσίαν της «'Αδελφοποιήσεως.» 'Ο Γεράρδος συγκατένευσε, προκειμένου δι' αυτής να συναφθούν ιεροί δεσμοί μεταξύ των.

Ό μανδούαας, ό μάγος τού χωρίου με άλλους λόγους, προσεκήληθη. 'Εκαμε κατ' αρχάς μικράν άμυχήν εις τόν δεξιόν βραχίονα έκάστου νεοφωτίστου, διά να λάβη μερικās σταγόνας τού αίματός των, άφησεν έπειτα να στάξουν αι σταγόνες αυταί εις έν άγγεϊον περιέχον οίνον από βανάνας, και έφύσησε τρίς επί τού κράματος αυτού, άπαγγέλλων διάφορα έξόρκια. 'Ο Γεράρδος και ό Μπρέκος έπιαν κατόπιν ένάλλαξ έκ τού συμβολικού αυτού ποτού. Κατόπιν ό μάγος ήνοιξε μίαν όπήν εις τόν χώμα και έχυσε τόν υπόλοιπον τού ύγρου, πρόσφρων νέους καθβαλιστικούς λόγους. Οι δύο «'άδελφοί» κρατούμενοι άμοιβαίως, απήγγειλαν κατόπιν τόν όρκον: να είνε πιστοί προς άλλήλους, ναλληλοδογηθύνται εις πāsαν περίστασιν, να μη λησμονήσουν ποτέ ότι άνέμιζαν τόν αίμα των.

Όταν ή ιεροτελεστία έτελείωσεν, ό

Μπρέκος εξέδηλωσε την χαράν του με τήν πλέον παραδόξην πηδήματα.

«'Από τώρα κ' έμπρός είμεθα ένωμένοι εις ζώην και εις θάνατον! έπανελάμβανεν εις τόν Γεράρδον. 'Όπου και αν πάς, ό,τι και αν κάμης, ένθυμού ότι έχεις ένα αδελφόν και τόν 'Αστρον ένα φίλον, πιστόν μέχρι θανάτου.' Ηθελα να σας ιδώ να κινδυνεύετε, διά να σας άποδείξω την άφοσίωσίν μου.»

Ό καλός νέος ήτο ειλικρινής εις όσα έλεγεν, όπως θάποδειχθή από τά κατόπι γεγονότα.

Ό τέταρτος μήν της παραδόξου αυτής αιχμαλωσίας έπλησίαζε να τελειώση, ότε μίαν ήμέραν είδαν έμφανιζόμενον εις τόν χωρίον ένα όμιλον άλλης φυλής, —κράματος Σουδανών και 'Αράβων, —φέροντα διαφόρους άποσκευās φορτωμένους επί ζώων.

Ήσαν άναμφιδόλως έμποροι, διότι έφερον μαζί των δέματα ύφασμάτων και άλλα αντικείμενα. 'Εκήτουν όμως φαίνεται και τόπον διαρκούς έγκαταστάσεως, διότι άφοϋ έστησαν τās σκηνάς των πλησίον τού δάσους, έσκάλισαν μικράν έκτασιν γής, έσπειραν διαφόρους σπόρους, και περιέκλεισαν τόν καλλιεργηθέν μέρος μ' ένα φράκτην.

Ό Γεράρδος ύπέθεσε κατ' αρχάς ότι θα ήτο κανέν από τά καρθάνια, περι τών όποιων τού είχαν έμιλήση ό 'Αμπρούκος. 'Εσπευσε λοιπόν να τόν ύπενθυμίση την ύπόσχεσίν του και να τον παρακαλέση, έν ή περιπτώσει οι άνθρωποι αυτοί έσκόπουν να προχωρήσουν προς τά παράλια ή και προς τόν Νεζλον άκόμη, να έπιτρέψη εις τούς λευκοίς φίλους του να αναχωρήσουν μαζί των. 'Ο 'Αμπρούκος, άποστρέφων τούς μικρούς όφθαλμούς του, άγριώτερος τού συνήθους, άπεκρίθη ότι δεν έγνώριζε τās προθέσεις των και ότι τόν κάτω κάτω της γραφής πιθανόν να μη ήσαν άνθρωποι έμπιστούσης. Με άλλους λόγους έδειξεν, ότι είχαν άπόφασιν να μη δώση όριστικήν άπάντησιν.

Ό άρχηγός τών άλλοδαπών ήτο 'Αραβ, με λευκά βουρνούζια, όνομαζόμενος Χασσάν. 'Επερνούσε τās ήμέρας του, καπνίζων πελωρίαν καπνοσύριγγα, έξηπλωμένος σταυροπόδι επί μικρού τάπητος έμπροσθεν της σκηνής του. 'Ο ύπαρχηγός — είδος άπαισιόν νάνου, με κτηνώδες πρόσωπον, με τριχωτόν σώμα ως άρκουδάς, — ώνομάζετο Ρουρούκος και εύρίσκετο εις αιωνίαν κίνησιν. Οι άλλοι έπέδιδοντο εις την καλλιέργειαν της γής ή εις διάφορα άλλα επαγγέλματα, χωρίς να δίδουν την παραμικράν προσοχήν εις τούς Μοσεούς.

Πιεζόμενος από τās έρωτήσεις τού Γεράρδου, ό 'Αμπρούκος εξέφρασε την γνώμη, ότι οι άνθρωποι αυτοί ήσαν πιθανώς έμποροι έλεφαντόδοντος και ήρ-

χόντο εις τόν Σομαλί διά να προμηθευθούν τοιούτον.

Ό Γεράρδος τόν παρεκάλεσε να δώση να έννοήσουν, ότι έπρεπε να σεβασθούν τόν Γολιάθ, ως κατοικίδιον ζώον. 'Ο 'Αμπρούκος είχε φαίνεται σκεφθή περί τού ζητήματος αυτού, διότι έσπευσε ναπαντήση, ότι τόν πράγμα δεν έπεδέχεται συζήτησιν. 'Αλλως τε οι χαυλιόδοντες τού «πατρός των αυτιών» δεν είχαν φθάση άκόμη εις την τελευταίαν των ανάπτυξιν, και έχρειάζοντο αρκετά έτη διά ναποκτήσουν όλην των τήν αξίαν.

Ό 'Αμπρούκος προσεποιείτο, ότι ήδι-αφόρει έντελώς διά την παρουσίαν των ξένων αυτών πλησίον τού χωρίου του, και άπεκρίνετο άδιάφορος εις τās έρωτήσεις τού Γεράρδου, ως να μη ύπάρχον καν οι άνθρωποι αυτοί και ως να μην είχε καμμίαν άπολύτως σχέσιν προς αυτούς.

Εν τούτοις ό νέος Παρισίνος, μεταβάς μίαν έσπέραν να καθήση πλησίον τού δάσους, υπό τόν σεληνόφωσ, άνεκάλυψε τόν 'Αμπρούκον συνομιλούντα επί μακρόν μετά τού Ρουρούκου, εις τόν τόπον τού καταυλισμού τών ξένων. Τόν μυστήριον αυτό και αι ψευδολογίαι τού άρχηγού τών σομαλήδων ήσαν προφανώς πολύ ύποπτα. 'Αλλά τί ήδύνατο να πράξη; 'Ο Γεράρδος δεν εύρεν άλλο καλλίτερον μέσον, από τόν να προσπαθήση να συνδέση ό ίδιος σχέσεις με τόν Ρουρούκον.

Τήν έπαύριον, περιδιαβάζων έξωθεν της σκηνής τού νάνου, τόν είδε καθήμενον καταγής και έπιμελούμενον με άφοσίωσιν ώραιότατον εύρωπαϊκόν όπλον. 'Εκπληκτός πρό τού θαύματος αυτού, ό Γεράρδος έσταμάτησε.

— 'Εχεις μίαν ώραία καραμπίνα, είπε με ύποχρεωτικόν ύφος. 'Εχεις όμως και τά άλλα αναγκαία;

— 'Εχω, απήτησε λακωνικώς ό Ρουρούκος.

— 'Εχουν και οι σύντροφοί σου τά ίδια;

— 'Εχουν.

— Και από πού τα πήρατε;

— 'Από 'κει, είπεν ό νάνος, δεικνύων με τόν αντίχειρα όπισθέν του, προς νότον.

— Γνωρίζεις να τόν μεταχειρισθής;

— Βέβαια γνωρίζω. Θέλεις να ίδής;

'Ανέστρεφν από την ζώνην του έν φυσιγγιον, τόν όποιον έτοποθέτησεν εις τόν ύποδοχέα τού όπλου, τόν έκλεισε κατόπιν, τόν έστήριξεν εις τόν ώμόν του, και χωρίς να σκοπεύση σχεδόν, έφόνευσεν έν ύποκύνον πτηνόν, τόν όποιον έπετούσεν άμέριμον έκάτεν βήματα μακράν. «'Βλέπεις;» είπεν ό Ρουρούκος ύπερηφάνως, και μειδιάσας πάλιν άπαισιώς επανέλαβε την εργάσιαν του. 'Ο Γεράρ-

δος προσεπάθησε να συνεχίση την συνομιλίαν, αλλά τού νάνου μή δίδοντας άπάντησιν εις τούς λόγους του, ήναγκάσθη ναποσυρθή. 'Αφ' ής στιγμής έπληροφορήθη, ότι οι άνθρωποι αυτοί είχαν πυροβόλα όπλα, αι προθέσεις των τού έφάνησαν πλέον ύποπτοι άκόμη, και έπίεσθη σχεδόν ότι κάποια συνωμοσία έτεκταινετο μεταξύ τού 'Αμπρούκου και τού Ρουρούκου.

["Επεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΑΘΩΣ σās ύπεσχεθην, —και δεν έλησμόνησα την ύπόσχεσίν μου, μολοντί, έξ αίτίας της 'Ελπίδος, παρηλθεν αρκετός καιρός, —σήμερον θα έπισκεφθώμεν μαζί τόν Νομισματικόν Μουσειόν.

Πρό όλίγων άκόμη έτών, ή σπουδαία και πολύτιμος αυτή συλλογή έφυλάσσετο, αρκετά άμελώς, έντός τού Πανεπιστημίου. 'Ενας διχθής λωποδύτης έσοφίσθη μίαν φοράν να την κλέψη. Και τόν κατώρθωσεν. 'Εκρύβθη μέσα από την ήμέραν, την νύκτα έθραυσε τά έρμάρια, επήρε τά καλλίτερα και σπουδαιότερα νομίσματα, — εύτυχώς δεν ήτο εύκολον να τά πάρη όλα, — άνοιξε τόν παράθυρον, κατήλθε διά τού άγωγού ένός αλεξίκεραύνου, και άχετο άπών... εις Παρισίους. 'Εκει έπώλησε τά κλοπιμαία εις έν μέγα Κατάστημα 'Αρχαιοτήτων' άλλ' έπειδή ή κλεψιμανία του δεν είχε όρια, έσκέφθη να τά κλέψη έκ νέου και από τόν Παρισίνον Κατάστημα! «'Ο κλέπτης και ό ψεύστης μίαν ήμέραν γαίρεται!» λέγει ή άψευδής ημοιμία. Και αυτήν την φοράν ό λωποδύτης μας άνεκαλύφθη, συνελήφθη, έδικάσθη, κατεδικάσθη και έκλείσθη εις την φυλακήν, όπου, νομίζω, μένει μέχρι σήμερον...

Μία άλλη παροιμία λέγει: «'Οϋδέν κακόν άμικτον καλού.» Η λωποδυσία εκείνη, ένϋ άρ' ένός έδλαψε την νομισματικήν συλλογήν, άφ' έτέρου όμως την ώφέλησε' διότι από τότε έλήφθησαν όλα τά αναγκαία μέτρα ύπερ αυτής' και παρεδόθη εις την διεύθυνσιν ειδικού νομισματολόγου έπιστήμονος, και έφυλάχθη καλώς, και κατετάχθη, και έπλουτίσθη, και διωργανώθη, και από τού Πανεπιστημίου μεταφέρθη εις την 'Ακαδημίαν, και έγινε έξωστόν πλέον και πλήρες Νομισματολογικόν Μουσειόν, — έν των

πλουσιωτέρων και σπουδαιωτέρων έξ όσων ύπάρχουν εις όλον τόν κόσμον. Τώρα, ό διερχόμενος την νύκτα από την ανατολικήν πτέρυγα της 'Ακαδημίας, θα ίδη μερικά παράθυρα φωτισμένα. Τό ηλεκτρικόν καιει πάντοτε, διά να είμπορή ό έξωθεν φυλάσων φρουρός, να βλέψη εις οιανδήποτε στιγμήν τί γίνεται μέσα. Και ό λωποδύτης, ό όποιος θα σοφισθή να έμπορευθή κλοπιμαία νομίσματα, αν τολμά τώρα, ως πλησίαση...

'Ανερχόμεθα την κλίμακα της 'Ακαδημίας και φθάνομεν υπό τόν περιστύλιον. Δεξιᾶ άνοίγεται ένας διάδρομος, ό όποιος ένόκει τόν κύριον οικόδμημα με τόν περιπτερον. Εις τόν τέλος τού διαδρόμου, μία θύρα' ό κλητήρ τού Μουσειού άνοίγει τόν βαρύ θυρόφυλλον και ίδού, εύρισκόμεθα άμέσως εις την κυρίαν αίθουσαν. Είνε εύρεία και καταφύτιστος. Γύρω εις τούς τοίχους, έρμάρια ύψηλά με μικρά μικρά συρταράκια, γεμάτα νομίσματα. Εις τόν μέσον άλλη άπέραντος σειρά από έρμάρια χαμηλά, επί των όποιων όμως ύπάρχουν μακρά ύαλόφρακτοι προθήκαι. Εις τās προθήκας ταύτας είνε έκτεθειμένα προς κοινήν θέαν τά νομίσματα και τά νομισματούσημα' όχι όλα βέβαια, όσα έχει τόν Μουσειόν, αλλά μία συλλογή έξ όλων των ειδών και των έποχών, αρκετά πλούσια, ικανή να δώση μίαν ιδεάν έκ πρώτης όψεως εις τόν έπισκέπτην περί τού πλούτου τού αρχαίου εκείνου θησαυρού. Και δεν χορταίνεις πλέον να βλέπης εκεί και να θαυμάζης νομίσματα αρχαία, πάσης χώρας και πάσης έποχής, από τών αρχαιοτάτων μέχρι τών μεσαιωνικών, από τών αθηναϊκών μέχρι τών ρωμαϊκών και τών βυζαντινών, παντός χρώματος και σχήματος, χαλκά, άργυρά, χρυσά, κυκλικά, έλλειψοειδή, ακανόνιστα, με προτομάς θεών, ήρώων, βασιλέων, αυτοκρατόρων, με έμβλήματα ποικίλα και παράξενα, με 'Αθηνας, με 'Αλεξάνδρους, με Πτολεμαίους, με Κλεοπάτρας, με Κωνσταντίους, με γλαύκας, με τρίποδας, με άρματα, με τριήρεις, με ήλιους, —άλλα θαυμά και έφθαρμένα υπό τόν βάρος των αιώνων, άλλα στυλπνότατα και άνεπαφα, ως να έξήλθον χθές μόλις έκ τού νομισματοκοπέιου! Και πόσον κινείται ή σκέψις πρό της θέας εκείνης, και πώς παρελαύνουν πρό της έκστατικής φαντασίας οι αρχαίοι λαοί και οι παρωχημένοι χρόνοι! Νομίζεις ότι όλη ή 'Ιστορία αναζή εκεί πρό των όφθαλμών σου!

'Υπάρχει και μία δευτέρα αίθουσα. Είνε τόν γραφεϊον τού 'Εφόρου. Πολλοί τράπεζαι εργασίας' προτομαί μία μεγάλη βιβλιοθήκη, γεμάτη από νομισματολογικά συγγράμματα και περιοδικά θηκαι και έρμάρια γεμάτα νομίσματα.

Τώρα πρέπει να σας συστήσω τόν 'Εφορον. Είνε ό κ. 'Ιωάννης Σβορώνος. Δεν είνε μόνον ό πρώτος νομισματολόγος της 'Ελλάδος, αλλά διακρίνεται και μεταξύ των πρώτων έπιστημόνων της Ευρώπης. 'Εξέδωκε πλείστα και σπουδαία συγγράμματα μέχρι τούδε, και ή γνώμη του εις ζητήματα αναγόμενα εις την αρχαιολογίαν και εις την νομισματικήν, έχει κύρος μέγα. Εις τόν Σβορώνον όφείλεται ή άκμή τού Νομισματικού Μουσειού, και αι εργασίαι τού σοφού τούτου άποτελούν ήδη μίαν δόξαν της νεωτέρας 'Ελλάδος. Και όμως είνε άκόμη νέος, νεώτατος. Φαντασθήτε, ότι όταν εξέδιδη τόν πρώτον ή «'Διάπλασις» ήτο παιδίον εις την ήλικίαν σας. 'Υπήρξεν εις έκ των πρώτων της συνδρομητών, και όπως μοι έλεγεν ό ίδιος, τίποτε δεν άνεγίνωσκεν έμπαθέστερον την έποχήν εκείνην από την «'Διάπλασιν.» — «'Και είδα από τότε πως έπρεπε να κάμω πολλά πράγματα, τά όποια θα έκάμω. 'Ισως διαφορετικά, αν δεν είχα την 'Διάπλασιν.» είνε αι ίδιαί του λέξεις. Σας είπα, ότι ό Σβορώνος είνε μία δόξα διά την 'Ελλάδα. Θα όμολογήσετε, ότι είνε και μία δόξα διά την 'Διάπλασιν.

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ
Μικρά Κωμωδία

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ } αδελφάκια 10—11 έτών.
ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ }
ΚΩΣΤΗΣ, αδελφός των, όλίγον μεγαλύτερος.

[Η Σκηνή παριστά δομάτιον με θύραν εις τόν βάθος.]

ΣΚΗΝΗ Α'

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, μόνος.

Δεν έχετε ιδέα πως μάρέσουν τά γλυκίσματα!... Καλές είνε κάπου-κάπου και ή έυλιές, — δεν σας λέγω! —άλλά να σας εξομολογηθώ την άμαρτίαν μου, προτιμᾶ τά γλυκίσματα, και προπάντων τά κ ό κ. 'Αχ, εκείνη ή σοκολάτα από πάνω, εκείνη ή κρέμα 'στη μέση, και εκείνο τόν παντεσπάνι από κάτω, κάνουν και τά τρία μίαν άρμονία πού με τρελαίνει!... Να, τώρα πού με βλέπετε έτσι χαρούμενο, ένα κ ό κ περιμένω... 'Εστειλα τόν αδελφό μου τόν Δημητράκη να τόν αγοράση, έδω δίπλα 'στο 'Ζαχαροπλαστεϊό, με τά τριάντα λεπτά που είχαμε μαζεύση 'στον κουμπαρά μας. 'Εκείνος ήθελε πάστα φιστίκι' αλλά εγώ έπέμεινα για κ ό κ. Και ή γνώμη μου έγικήσε. Και τώρα θα τόν φέρη, θα τόν μοιράσουμε, σαν καλά αδελφάκια, και... θα τόν φάμε. Τι χαρά! (Χοροπηδ.) 'Αχ! πότε να μεγαλώσω να γίνω... 'Ζαχαροπλάστης! Αυτό είνε επάγγελ-

μα!... Άλλά κάποιος έρχεται. Έχει χάσει να είναι ή Άνθη και να γυρεύη μέρτικό!... Έμπρός!!

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (βλέπων τὸν Δημητράκην εἰσερχόμενον μετὰ τὸ γλύκισμα.) Ἄ, καλὸ ἔστον! Ἐσὺ εἶσαι; Ἐλα λοιπόν. Φέρ' το, φέρ' το!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Πάρ' το καὶ κόψε μου τὸ μισό. Ἐλα!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (λαμβάνων τὸ γλύκισμα καὶ ἐσθιπλώνων αὐτό.) Εἶνε κ ὀ κ, ἔ, καθὼς εἴπαμε;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Κόκ. Καὶ ξεύρεις τί φρέσκο ποῦ εἶνε; Σήμερα τὰ ἔχει κάνη. Τὰ εἶδε μάλιστα καὶ ὁ Ἄστύατρος!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (θαυμάζων τὸ γλύκισμα.) Ἄ, μπράβο! περιφημο. Τώρα λοιπόν θὰ το μοιράσουμε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Naί, κόψε το.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Στάσου. (Κόπτει τὸ κόκ εἰς δύο τεμάχια, ἀλλὰ μὲ δάκρυα τοῦ τὰς προσπάθειάς, τὰ τεμάχια εἶνε ἄνισα.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δέν το ἔκοψες ἴσια τὸ ἓνα κομμάτι εἶνε μεγαλύτερο... Ἐ, καὶ τώρα ποῖ θὰ μου δώσης ἑμένα;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Οὐ, καίμενε καὶ σὺ, δέν βαρύνσαι! Ἡ σπουδαία διαφορά, βλέπεις! Naί, πάρε. (Τοῦ δίδει τὸ μικρότερον κομμάτι.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τί, τὸ μικρότερο ἑμένα; Δέν το θέλω!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ἐλα τώρα, μὴν εἶσαι παιδί! Πάρ' το!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δέν το θέλω! ἢ θὰ μου δώσης τὸ ἄλλο, ἢ θὰ μου δώσης καὶ ἓνα κομματάκι ἀπὸ τὸ δικό σου.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Naί, μὴν τύχη καὶ λιγνέψης!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μὰ τί εἶσαι σὺ, ποῦ θὰ πάρης τὸ μεγαλύτερο; Ἐγὼ θὰ το πάρω, ποῦ ἔκαμα καὶ τὸν κόπο νὰ πάγω ἔστὸ Ζαχαροπλαστεῖο!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τί λόγος!... Ὁχι, ἐγὼ θὰ το πάρω, γιατί ἐγὼ ἐδίαλεξα κ ὀ κ. Σὺ ἤθελες φιστίκι.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Φθάνει λοιπόν ποῦ δέν τρώγω τὸ γλύκισμά που ἤθελα θὰ φάγω καὶ τὸ λιγώτερο;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μὰ δέν εἶνε λιγώτερο, παιδί μου. Ἐτσι φαίνεται ἀλλὰ εἶνε πειὸ γεμάτο ἀπὸ τὸ δικό μου. Για ἰδὲς καλά.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τότε λοιπόν, δόσε μου τὸ ἄλλο.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μ' ἄφ' οὐ εἶνε τὰ ἴδια, γιατί νὰ σοῦ το δώσω;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μὰ γι' αὐτό, γιατί εἶνε τὰ ἴδια.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ὁχι!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΠΕΙΝΟΝ ΙΟΝ

Βραβευθὲν εἰς τὸν 5ῶν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων (Ἴδε «Διάπλασις» τοῦ 1898, σελ. 318.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἄν σου βαστῆ ἡ καρδιά!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μὰ ἐπὶ τέλους τί θέλεις;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δικαιοσύνη!

ΣΚΗΝΗ Γ΄

Οἱ Ἄνω καὶ Κωστής

ΚΩΣΤΗΣ (εἰσερχόμενος). Ποῖος γυρεύει δικαιοσύνη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ προχωρῶν πρὸς αὐτόν.) Ἐγὼ! Naί, ἄκουσε, Κωστή, ἀγοράσαμε μαζί μετὸν Ἄντωνάκη ἓνα κόκ, καὶ ἔστὸ μοίρασμα ἐπάνω ἑμαλωσαμε, γιατί μοῦ δίνει τὸ μικρότερο κομμάτι.

ΚΩΣΤΗΣ. Ποῦ εἶνε;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. (Παρουσιάζων τὰ κομμάτια.) Ψέμματα! Καὶ τὰ δύο κομμάτια εἶνε ὅμοια. Τὸ δικό μου φαίνεται μονάχα μεγαλύτερο, μὰ δέν εἶνε.

ΚΩΣΤΗΣ. (Ἐξετάζων τὰ τεμάχια.) Δέν το πιστεύω. Ἄλλὰ τελοσπάντων... ἀδελφια εἶσθε. Δέν πρέπει νὰ μαλόνετε ἔτη μοιρασιά. Ὁ ἓνας πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃ ἔστὸν ἄλλον...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ὁχι, δικαιοσύνη! Ἐγὼ τώρα ποῦ ἤλθε ὁ Κωστής, δέν παραδέχομαι οὔτε τὸ μεγαλύτερο κομμάτι. Θὰ τα βάλωμε κάτω καὶ θὰ γίνη καινούργια μοιρασιά. Τὰ ἴδια λεπτά ἔδωσε ὁ καθένας, τὸ ἴδιο κομμάτι θὰ φάγῃ!

ΚΩΣΤΗΣ. Naί δικαίος ἄνθρωπος. Ὑποχωρεῖς, Ἄντωνάκη;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ὁχι!

ΚΩΣΤΗΣ. Ὑποχωρεῖς, Δημητράκη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ὁχι!.. Αὐτό που εἶπα.

ΚΩΣΤΗΣ. (Μετ' ὀλίγας στιγμῆς σιωπῆς, μειδιῶν.) Λοιπόν, δέχσθε νὰ δικάσω τὴ διαφορά σας ἐγὼ;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Naί. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Naί, naί.

ΚΩΣΤΗΣ. Λοιπόν, ἄφ' οὐ δέν συμβιβάζεσθε ὡς ἀδελφια, θὰ κριθῆτε ὡς ξένοι. Καθένας πρέπει νὰ πάρῃ τὸ ἴδιον ποσὸν γλυκίσματος. Καὶ διὰ νὰ το ἐξακριβώσωμεν αὐτό, πρέπει νὰ ζυγίσωμεν τὰ κομμάτια. (πρὸς τὸν Ἄντωνάκη.) Δόσε μου ἐδῶ τὸ μῆλον τῆς ἑριδός... ἄ, λάθος! τὸ κόκ ἤθελα νὰ πῶ... (λαμβάνει τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος.) Σὺ, Δημητράκη, τρέξε ἔστὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ καὶ φέρε μου γρήγορα τὴ μικρὴ ζυγαριά, ποῦ ζυγίζει τὰ γράμματα.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ἐξερχόμενος μετὰ προθυμίας). Naί φέρω καὶ τὰ γραμμαρία;

ΚΩΣΤΗΣ. Ὁχι, δέν χρειάζονται.

ΣΚΗΝΗ Δ΄

Κωστής, Ἄντωνάκης

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ἄ, Κωστή μου! δέν ξεύρεις πῶς μάρεσει τὸ κόκ. (Τρυφερῶς.) Κωστάκη μου!... Ἄν ἔκανες καμμία μικρὴ κατεργαριά, νὰ πάρω ἐγὼ τὸ περισσότερο... θὰ σου ἔδωκα τὸ μισό!

ΚΩΣΤΗΣ. Καὶ τί θὰ ἐκέρδιζες τότε;... Θέλεις νὰ με δωροδοκήσης;... Ἄ, δέν δωροδοκοῦν ἔτσι τοὺς δικαστάς!... Καὶ σὺ, μὴν το πῶ ἔστὸ Δημητράκη, καὶ γίνης ρεζίλι. Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη! (βλέπων τὸν Δημητράκη.) Ἄ, νὰ καὶ τὰ Σταθμά τῆς Θέμιδος! Προσοχή!

ΣΚΗΝΗ Ε΄

Οἱ Ἄνω καὶ Δημητράκης

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. (ἀποθέτων τὴν ζυγαριὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης.) Ἐμπρός λοιπόν!

ΚΩΣΤΗΣ. (Λαμβάνων θέσιν πρὸ τῆς τραπέζης.) Καθῆστε ἐκεῖ καὶ ἡσυχία! (Οἱ μικροὶ τοποθετοῦνται ἀπέναντι.) Ἄρχεται ἡ συνεδρίασις. Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ!.. Σιωπή!

Ἐν πρώτοις, καθὼς εἴπαμεν, θὰ ζυγισθοῦν τὰ τεμάχια. (Θέτει τὰ τεμάχια εἰς τὴν ζυγαριὰν, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.) Βλέπετε; τὸ ἓνα εἶνε βαρύτερον. Ὁ Δημητράκης εἶχε δίκην. Ἄς ζητήσωμεν τὴν ἰσοροπία! (Λαμβάνει τὸ ἓν τεμάχιον καὶ το δαγκάνει κατόπι τὰ ζυγίζει πάλιν.) Ἄ, διάβολε! τώρα εἶνε βαρύτερον τὸ ἄλλο! (Δαγκάνει τὸ δεύτερον, καὶ τὰ ζυγίζει πάλιν.) Τίποτε! ἔδωκεν πάλιν τὸ πρῶτον!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μὰ τί ἔκαμες, ἀδελφέ!

ΚΩΣΤΗΣ. Δικαιοσύνη! Τὰ τεμάχια πρέπει νὰ γίνουν ὅμοια! (Ἐξακολουθεῖ νὰ δαγκάνη πότε τὸ ἓν καὶ πότε τὸ ἄλλο, καὶ νὰ τα ζυγίζῃ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κατορθῶν τὴν ἰσοροπία. Οἱ μικροὶ, ἀνίσχυοι κατ' ἀρχάς, ἐντρομοὶ κατόπι, θυμωμένοι τελευταῖον, διαμαρτύρονται ὀλονέν.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μὰ τί κάνεις; Ἐσὺ τῶ φαγες ὄλο!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Φθάνει λοιπόν! Πῶς μπορεῖς νὰ τα κάμης ὅμοια, με τέτοιες μπουκιές ποῦ καταβάζεις;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τῶ κανες ρόττο!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Καλά! Καλά! Ἄφησε! Ὑποχωρῶ!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ὑποχωρῶ!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα, βρὲ ἀδελφέ!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα! φθάνει! Κωστής. Τί ὠραῖο κόκ! (Ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς τὰς διαμαρτυρίας. Οἱ μικροὶ ἐπιβάλλουν χεῖρας διὰ νὰ τον ἐμποδίσουν.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τὸ γλύκισμά μου!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τὸ γλύκισμά μου!

ΚΩΣΤΗΣ. (Ὑπερασπίζων τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος καὶ ἀπωθῶν τοὺς μικροὺς.) Πῶς; ἀφήσατε τὰς θέσεις σας; Θέλετε νὰ ἐπηρεάσετε τὴν Δικαιοσύνην;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τί δικαιοσύνη ποῦ το ἔφαγες ὄλο;! Δόσε μας τὰ κομμάτια μας!

ΚΩΣΤΗΣ. Μὰ που εἶνε ἀκόμη ἄνισα, μπρὲ παιδιά;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἄς εἶνε! ἑμένα δόσε μου τὸ μικρότερο.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ἄς εἶνε! δέν πειράζει! τὸ μικρότερο!

ΚΩΣΤΗΣ. Ὡστε θέλετε νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ἄμ' ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, δέν θὰ μείνῃ τίποτε γιὰ μᾶς!

ΚΩΣΤΗΣ. Καὶ σὺ, Ἄντωνάκη, παραδέχσαι ὅτι ἐτελείωσεν ἡ δίκη;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Naί, naί, ἐτελείωσε. Φέρ' τα ἐδῶ!

ΚΩΣΤΗΣ. Πολὺ καλά! ἡ δίκη ἐτελείωσεν οἱ ἀντιδικοὶ συμβιβάζονται. Καὶ αὐτὰ τὰ κομμάτια ποῦ ἔμειναν...

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ { Φέρ' τα! γρήγορα!

ΚΩΣΤΗΣ (ἀπωθῶν αὐτούς). Ἄ, με συχωρεῖτε! Τὰ κομμάτια αὐτὰ ἀνήκουν εἰς ἐμέ... διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης!.. (τὰ τρώγει δια.)

[Κατάπληξις. Οἱ μικροὶ βάζουν τὰ κλάμματα καὶ ἀποσύρονται εἰς τὴν γωνίαν.]

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (Κλαίων.) Ἐχάσαμεν... τὸ κόκ!..

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. (Ὁμοίως.) Πᾶσι... πάσι... τὸ κόκ!..

ΚΩΣΤΗΣ. (Μετ' ὀλίγας στιγμῆς σιωπῆς.) Naί. Ἐχάσατε τὸ κόκ, ἀλλὰ ἐκερδίσατε ἓνα σπουδαῖον μάθημα. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μάθετε νὰ λύετε τὰς διαφορὰς σας μόνονι σας, ὡς καλὰ ἀδελφια. Ὁταν ὁ ἓνας ὑποχωρῇ εἰς τὸν ἄλλον, δέν θὰ κινδυνεύσετε πλέον, νὰ πάθετε, ὅ,τι ἐπάθετε σήμερα!

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 117)

— Ὁμιλήσατε, κύριε, καὶ ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ γίνῃ, διὰ τὸ δυστυχημένο αὐτὸ παιδί, θὰ γίνῃ, σᾶς το ὀρκίζομαι.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ὑποκλινόμενος. Ἴδου τί συνέβη.

Με ὀλίγας λέξεις, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ στρατάρχου ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Σαιν Ροκαντέν τὴν ἀτυχῆ ἔκβασιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ρογήρου. Προσέθεσεν ὅτι ὁ δούξ Βελλὸν προσεφέρθη εἰς τὸν Ἰσπανὸν διοικητὴν νὰνταλλάξῃ τὸ παιδίον ἐντὶ δέκα αἰχμαλώτων, συλληφθέντων εἰς τὰς τελευταίας μάχας τῶν προφυλακῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησεν, ὅτι ἐννοεῖ νὰ κρατήσῃ ὅλους τοὺς γάλλους αἰχμαλώτους, διὰ νὰ τοὺς μεταχειρισθῇ ὡς ὀμήρους, ἐν περιπτώσει καταλήψεως τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου.

— Ὁ κύριος στρατάρχης, προσέθεσε, σᾶς παρακαλεῖ νὰ μὴν ἀνακοινώσετε εἰς κανένα τὰ δυσάρεστα αὐτὰ νέα. Ἐὰν τὰ ἐμάνθαναν οἱ στρατιῶται τοῦ Ἄργοναύτου, θὰ ἐγεννᾶτο τοιοῦτος ἐρεθισμὸς, ὥστε ὅλοι οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ἄνδρες θὰ ἔκαμναν καμμίαν τρέλλαν, διὰ νὰ σώσουν τὸν ἀνεψιόν σας, καμμίαν τρέλλαν, ἢ ὅποια θὰ ἦτο ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνος καὶ δι' αὐτοῦ καὶ δι' ἐκείνον. Ὡστε εἰμποροῦμεν νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὡς εὐπατρίδου Γάλλου, ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δέν θὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς κανένα;

— Ἐχετε τὸν λόγον μου, εἶπεν ὁ ἰππότης μετὰ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν. Εἶμεθα ὅμως πάντοτε ἐλεύθεροι, ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου, νὰ κάμωμεν ὅ,τι νομίσωμεν χρήσιμον πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

— Οὔτε θέλομεν, οὔτε ἔχομεν δικαίωμα νὰ σας ἐμποδίσωμεν, κύριε, ἐξ ἐναντίας μάλιστα εἶμεθα πρόθυμοι νὰ σας δώσωμεν πᾶσιν δυνατὴν βοήθειαν, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὸ στρατεύμα.

— Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσετε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον Στρατάρχην.

— Δέν θὰ λείψω, νὰ εἶσθε βέβαιος. Καὶ τώρα, προσέθεσεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐγχειρόμενος, ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσεν. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας ἀποχαιρετήσω καὶ νὰ σας εὐχηθῶ καλὴν ἐπιτυχίαν διὰ τὰ γενναῖα σχέδια σας.

Ὁ Σαιν Ροκαντέν προέπεμψε τὸν ἐπισκέπτην του, μετὰ τῆς συνήθους ἀποφάσεως, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ὁ Παλουάκος ἐφρικίασεν, ἀναμνησθεὶς τῶν φιλοφροσύνων, ἀλλὰ μόνις ἐπανήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν

— Άναμφιβόλως, αλλά...
— Μή χάνωμεν τον καιρόν μας και άς έτοιμασθώμε για τόν ταξίδι.

Μετ' όλίγον οι δύο φίλοι ήτοιμάθησαν και άνεχώρησαν, ακολουθούμενοι από τον πιστόν Γιακουμήν.

Η πολιορκία ήτο στενή και τό γαλλικών στρατόπεδον εύρίσκετο πλησιέστατα της πόλεως. Διά τούτου μετ' όλιγον ό μικρός όμιλος ήγαγκάσθη να σταματήση είς τό πρώτον «τίς εί ;» της ισπανικής φρουράς.

— Μήν πυροβολήσης, έφώναξε στεντορείως ό ίππότης. Είμεθα λιποτάκται Γάλλοι.

— Λιποτάκται, έψέλλισεν ό Παλουάζος, άγωνιωδώς. Μα δέν συλλογίζεσαι λοιπόν; Θέλεις νά...

— Νά σωπάσης; είπεν ό Σαιν Ροκαντέν. Αφσέ με νά κάμω, ό τι ξέρω, και λέγε και σό αυτά που λέγω, είδεμ ή έχαθήκαμε και οι δύο.

— Τρομάρα μου!

— Σούτ! Μάς άνεγνώρισαν. Τσιμουδιά και όχι άντιλογίες, άν θέλεις τή ζωή σου.

Όλίγοι άνδρες υπό ένα ύπαξιωματικών έπλησίασαν και συνέλαβον τούς τρεις συντρόφους.

— Κύριε, ήθέλησε νά εξηγήση ό Ροκαντέν, ήλθαμε νά...

— Σιωπή, είπεν ό ύπαξιωματικός. Τσιμουδιά, σκυλόφαρκοι! Αυτά τά λέτε 'στόν άξιωματικό, άν έχη όρεξη νά σας άκούση και άν δέν προτιμήση νά σας τουφεκίση άμέσως.

— Νά μάς τουφεκίση! έστέναξεν ό Παλουάζος. Άλλά δέν έχει τό δικαίωμα. Είμεθα...

— Τσιμουδιά! και τραβάτε έμπρός, νά μή φάτε και τίποτε κοντακίες 'στη ράχη.

Λέγων αυτά ό ύπαξιωματικός άφησε τό κοντάκι τού όπλου του να πέση επάνω είς τό πόδι τού Παλουάζου, ό όποιος έξεφώνησεν από τόν πόνον του και ετάχυνε τό βήμα διά νάποφύγη και δεύτερον δείγμα της φρικτής περιποίησεως τού 'Ισπανού.

Μετ' όλίγον έφθασαν είς τό κατάλυμα τού λοχαγού, ό όποιος εύρίσκετο επί κεφαλής εκατοντάδος ρακενδύτων άγριανθρώπων.

Οί τρεις αίχμαλώτοι ώδηγήθησαν ένώπιον τού σημαντικού αυτού ύποκειμένου τό όποιον έστριβε τήν στιγμήν εκείνην νωχελώς τό σιγαρέτον του.

— Τί είνε πάλι αυτόι; είπεν άταράχως.

— Τρεις Γάλλοι, λοχαγέ μου, που τούς έπιάσαμε... άνέφερον ό ύπαξιωματικός.

— Καλά... νά τους τουφεκίσουν.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ [Κατά τό γαλλικόν τού Jacques Lemaire]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 57ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Πρωταθέντος τήν 5 Σεπτεμβρίου 1898, προς εύρεσιν των λύσεων των εν τοις φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 1898 δημοσιευθεισών 310 Πνευματικών Άσκήσεων.

Ο μετά τό όνομα αριθμός δηλοϊ πάσας όρθας λύσεις απέστειλεν έκαστος εμπροθέσμως Ο δέ έντός παρενθένους αριθμός, ό συνοδευόμενος από τού Ε, δηλοϊ τό ποσόν των απονεμομένων έκάστω Εύσημων (*). Λύσεις, γραφείσαι επί άλλου χάρτου, έντός τού ιδιαιτέρου των λύσεων, οδδός ελήφθησαν επ' όψε.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λούσιος, 301, [9 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγγουρολογιώτατος, 276, [8 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας, 262, [8 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Χρυσοφώρος Πακτωλός, 201, [6 Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χρυσόφωρος, 110, [3 Ε]. ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον τού Άπριλίου, 234, [7 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άσπρη τού Βέγα, 231, [7 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πετηνόν της Ερήμου, 187, [6 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Βίγλα, 167, [5 Ε]. Φροστό της Έποχής, 158, [5 Ε]. Αρθόθρος Κοέν, 149, [4 Ε]. Τί με μέλει, 148, [4 Ε]. Μικρός Πιανίστας, 144, [4 Ε]. Τρικυμιώδης Λευκάδας, 116, [3 Ε]. Μαγευμένη Άκρογιαλιά, 114, [3 Ε]. Μακρολέκας, 111, [3 Ε]. Γλυκύλαλος Άηδών, 97, [3 Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κερκυραϊκή Νύξ, 69, [2 Ε]. Σφίγγ τών Πάγων, 57, [Ε]. Τρικέφαλος Τόρα, 55, [Ε]. Αερότατον, 50 [Ε]. ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρως της Σύρου, 251, [8 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπάμ Μπούμ, 215, [6 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρχιστράτηγος Μιλτιάδης, 141, [4 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Σαυθ ή Νησιωτοπούλα, 83, [2 Ε]. Ζαμπίς, 62, [2 Ε]. Πέτρος Η. Νικολαΐδης, 48, [Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σοφός Σωκράτης, 29, [Ε]. Άνθισμένη Δμυδαλιά, 24.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

12 έως 15 ετών ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδον τού Άπριλίου, 234, [7 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άσπρη τού Βέγα, 231, [7 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πετηνόν της Ερήμου, 187, [6 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Βίγλα, 167, [5 Ε]. Μικρός Διάβολος, 159, [5 Ε]. Αρθόθρος Κοέν, 149, [4 Ε]. Τί με μέλει, 148, [4 Ε]. Μικρός Πιανίστας, 144, [4 Ε]. Τρικυμιώδης Λευκάδας, 116, [3 Ε]. Μαγευμένη Άκρογιαλιά, 114, [3 Ε]. Μακρολέκας, 111, [3 Ε]. Γλυκύλαλος Άηδών, 97, [3 Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κερκυραϊκή Νύξ, 69, [2 Ε]. Σφίγγ τών Πάγων, 57, [Ε]. Τρικέφαλος Τόρα, 55, [Ε]. Αερότατον, 50 [Ε]. ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρως της Σύρου, 251, [8 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπάμ Μπούμ, 215, [6 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρχιστράτηγος Μιλτιάδης, 141, [4 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Σαυθ ή Νησιωτοπούλα, 83, [2 Ε]. Ζαμπίς, 62, [2 Ε]. Πέτρος Η. Νικολαΐδης, 48, [Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σοφός Σωκράτης, 29, [Ε]. Άνθισμένη Δμυδαλιά, 24.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

11 ετών και κάτω ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ηρως της Σύρου, 251, [8 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπάμ Μπούμ, 215, [6 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρχιστράτηγος Μιλτιάδης, 141, [4 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Σαυθ ή Νησιωτοπούλα, 83, [2 Ε]. Ζαμπίς, 62, [2 Ε]. Πέτρος Η. Νικολαΐδης, 48, [Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σοφός Σωκράτης, 29, [Ε]. Άνθισμένη Δμυδαλιά, 24.

(*) ΕΗΜΕΙΩΣΙΣ. — Είς τούς Διαγωνισμούς των Λύσεων τά Εύσημα απονεμονται κατά τόν εξής τρόπον: Άνά έν Εύσημον απονεμάται διά κάθε δέκατον τού όλικού αριθμού των ζητηθεισών Λύσεων. Παραδείγματος χάριν: Είς τόν παρόντα Διαγωνισμόν έζητούντο 310 λύσεις. Τό δέκατον τού 310 είνε 31. Όστε ό έχων 31 λύσεις και άνω, έλαβεν έν Εύσημον. ό έχων 62 και άνω, έλαβε δύο, ό έχων 93 και άνω, έλαβε τρία, και ούτω καθέξής. Ούτως ό Λούσιος, έχων λύσεις 301, δηλαδή τά 9 δέκατα τού όλου, έλαβεν 9 Εύσημα (θά έλάμβανε 10) Εύσημα — τόν ανώτατον όρον, — άν έλυσεν όλας τάς Άσκήσεις τού Διαγωνισμού.) Οί έχοντες λύσεις όλιγοτέρας τού ένός δέκατου (30 και κάτω) δέν έλαβον Εύσημον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ω δυστυχία μου! άνακράζει ή θεία. Γιατί κόκκινος ό Σπινθήρ μου; Καί ό χριτωμένος άνεψός της: — Έπερίσσεψε, θεία μου, λίγη βαφή από τά αυγά, και γιτ νά μήν πάγη χαμνήν, τόν έβαψα.

ΑΔΙΔΟΧΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

ΠΙΣΤΕΥΩ, ότι δέν διέφυγαν τήν προσοχήν κανένος αι ευγενείς πράξεις, αι όποιαι τόσον εκωράισαν και έτιμωσαν τήν οικογένειάν μας, αυτάς τάς ημέρας. Πρόκειται περί τών άπόρων, τούς όποιους οι έμποροι με τόσον προθυμίαν ενέγραψαν συνδρομητάς μου.

— Πόιος είνε ό Άλέκτωρ, που μου στέλλει από τάς Πάτρας έν Δύγμα; Δέν τον γνωρίζω. Διατί δέν έγραψε και τόνόμα του; Ναι, Κρατησιόκλεια, ό μίτος της Άριάννης εις τόν λαβύρινθον της εργασίας μου είνε ή ύπομονή, ή τάξις και ή μέθοδος. ο είδεμ ή ποϋ θά τα έβγαλα πέρα με τήν μωρημίαν αυτήν των φίλων μου! Σού έστειλα όστι έζήτησε.

— Ά, όχι άπασιούδοτος, Άηδών της Ερήμου! [Ε] Αυτό δέν άρμόζει ούτε εις τήν φύσιν σου ούτε εις τήν ηλικίαν σου. Καί τώρα που είνε άνοιξις, καθώς την περιγράφεις τόν άραϊά, άρχισ νά ψάλλης, ως άηδών που είσαι. Όριστε εσπαθώμα ό φίλος μου Τρομερός Γίγας. Έχει έτοιμους νά μου στείλη δεκατρείς νέους συνδρομητάς! Βλέπετε, ότι κοντεύει νά φθάση τό ρεκόρ τού εσπαθώματος, τό όποιον έφέτος έχουν οι έν Πρεβίζη φίλοι μου άδελφοί Σκέφερη.

Ταιπεινόν Ίον [Ε] διά τήν ώραιάν επιστολήν, με τήν όποιαν συνώδευσες τήν άποστολήν της φωτογραφίας σου. Πότε θά μου ξαναγράψης και οσίς, ή μάλλον διά νά αισθανθής όλην τήν ευδοίαν της φιλανθρώπου και ευγνώμονος ψυχής, ή όποια έπλήρωσε περί μου τήν άμισοφαίραν και μ' έκαμε νά ζήσω δι' όλιγον ως εις άλλον κόμον, άριώτερον, και τελειότερον.

Και είπα: Δέν είνε δυνατόν νά εξακολουθήση τούτο, άφ' ου ύπάρχη και τό μέσον και ή διάθεσις; Δέν είνε δυνατόν νά διδεται συχνά ή εύκαιρία εις τούς εύπόρους νά ικανοποιούν τά ευγενή των αισθήματα; Δέν είνε δυνατόν νά γίνεται μία τακτική και συστηματική έγγραφή άπόρων εις τήν «Διάπλασιν» διά της «Διαπλάσεως»;

Ναι, και ίδού πώς: Όσοι γνωρίζετε πτωχά και φιλόμουσα παιδιά, θά μου τά συνιστάτε, όπως έκαμεν ή Θεραπειή των Μουσών διά τήν προστατευομένην της. Έγώ τότε θά δημο-

σειώω τάς αίτήσεις, και όσοι πλέον είνε εις θέσιν νά έλθουν άρωγοί, θά μου στέλλουν τό αντίτιμον της συνδρομής διά τήν έγγραφήν.

Συνιστάται δηλαδή και δεύτερον Ταμείον, ύπερ έγγραφής άπόρων εις τήν «Διάπλασιν». Προς τό παρόν τό Ταμείον τούτο έχει τάς 7 δραχμάς, τάς όποιας έστειλε τό Ναυαρίνον. Τώρα περιμένω από σάς όνόματα και διευθύνσεις άπόρων προς έγγραφήν. Με τάς έπίτά δραχμάς τού Ναυαρίνου θά έγγραφή τό πρώτον όνομα, τό όποιον θά λάβω. Καί τά κατόπι θά έγγραφούν κατά σειράν με τάς συνδρομάς, τάς όποιας θά λάβω βέβαια παρ' άλλων ευπόρων φίλων μου προς τόν σκοπόν τούτον.

Δουτών, περιμένω όνόματα άπόρων από όλους σας, και συνδρομάς προς έγγραφήν αυτών από τούς ευπόρους, τούς έχοντες τήν διάθεσιν νά ευεργετήσουν. Ίδου εύκαιρία διά τούς καλούς.

Με μεγάλην μου χαράν σάς άναγγέλλω ότι και νέος Σύλλογος ιδρύθη έν Αθήναις από καλλιστους συνδρομητάς μου προς διάδοσιν τού φύλλου και προς σύθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων. Ό Σύλλογος άνωμάσθη «Έρευνην έψήφισε τόν Κανονισμόν του, τόν όποιον έλαβα τυπωμένον, και έκαμε τάς άρχαιρείας του. Ίδου: Π. Γ. Βλαχάκης, πρόεδρος, Γ' Άγγελόπουλος, γραμματέυς, Χαλψ Θεοδώριδης, ταμίας, Πέτρος Βεσπόπουλος, έπιστολοδέκτης (έν είδος είδικού γραμματέως) Δημ. Κάρκας, έφορος επί των Πνευματικών Άσκήσεων, Ίωάννης Γαλιές, Βασίλειος Τσαγρής, Έμμ. Τσουδερός κτλ έν τών ιδρυτών. Ό Σύλλογός μας, — μου γράφει ό φίλος μου Βλαχάκης, — είνε τεκμήριον της άγάπης, ήν προς Σε όρειλομεν, διότι ήγαπήθημεν παρὰ Σου, ως παρὰ δευτέρου μητρός. Κ' έγω υπερευχαριστώ όλους τούς λαμπρούς και ένθουσιώδεις τούτους φίλους μου διά τήν προς με άγάπην των και δέν άμφιβάλλω ότι ή «Έρευνη» θά έργασθ ή καί θά προκόψη και θά συντελέση τά μέγιστα εις τήν αύτίσιν τού κύκλου μας.

Πόιος είνε ό Άλέκτωρ, που μου στέλλει από τάς Πάτρας έν Δύγμα; Δέν τον γνωρίζω. Διατί δέν έγραψε και τόνόμα του; Ναι, Κρατησιόκλεια, ό μίτος της Άριάννης εις τόν λαβύρινθον της εργασίας μου είνε ή ύπομονή, ή τάξις και ή μέθοδος. ο είδεμ ή ποϋ θά τα έβγαλα πέρα με τήν μωρημίαν αυτήν των φίλων μου! Σού έστειλα όστι έζήτησε.

— Ά, όχι άπασιούδοτος, Άηδών της Ερήμου! [Ε] Αυτό δέν άρμόζει ούτε εις τήν φύσιν σου ούτε εις τήν ηλικίαν σου. Καί τώρα που είνε άνοιξις, καθώς την περιγράφεις τόν άραϊά, άρχισ νά ψάλλης, ως άηδών που είσαι. Όριστε εσπαθώμα ό φίλος μου Τρομερός Γίγας. Έχει έτοιμους νά μου στείλη δεκατρείς νέους συνδρομητάς! Βλέπετε, ότι κοντεύει νά φθάση τό ρεκόρ τού εσπαθώματος, τό όποιον έφέτος έχουν οι έν Πρεβίζη φίλοι μου άδελφοί Σκέφερη.

Ταιπεινόν Ίον [Ε] διά τήν ώραιάν επιστολήν, με τήν όποιαν συνώδευσες τήν άποστολήν της φωτογραφίας σου. Πότε θά μου ξαναγράψης και οσίς, ή μάλλον διά νά αισθανθής όλην τήν ευδοίαν της φιλανθρώπου και ευγνώμονος ψυχής, ή όποια έπλήρωσε περί μου τήν άμισοφαίραν και μ' έκαμε νά ζήσω δι' όλιγον ως εις άλλον κόμον, άριώτερον, και τελειότερον.

Και είπα: Δέν είνε δυνατόν νά εξακολουθήση τούτο, άφ' ου ύπάρχη και τό μέσον και ή διάθεσις; Δέν είνε δυνατόν νά διδεται συχνά ή εύκαιρία εις τούς εύπόρους νά ικανοποιούν τά ευγενή των αισθήματα; Δέν είνε δυνατόν νά γίνεται μία τακτική και συστηματική έγγραφή άπόρων εις τήν «Διάπλασιν» διά της «Διαπλάσεως»;

Ναι, και ίδού πώς: Όσοι γνωρίζετε πτωχά και φιλόμουσα παιδιά, θά μου τά συνιστάτε, όπως έκαμεν ή Θεραπειή των Μουσών διά τήν προστατευομένην της. Έγώ τότε θά δημο-

σειώω τάς αίτήσεις, και όσοι πλέον είνε εις θέσιν νά έλθουν άρωγοί, θά μου στέλλουν τό αντίτιμον της συνδρομής διά τήν έγγραφήν.

Συνιστάται δηλαδή και δεύτερον Ταμείον, ύπερ έγγραφής άπόρων εις τήν «Διάπλασιν». Προς τό παρόν τό Ταμείον τούτο έχει τάς 7 δραχμάς, τάς όποιας έστειλε τό Ναυαρίνον. Τώρα περιμένω από σάς όνόματα και διευθύνσεις άπόρων προς έγγραφήν. Με τάς έπίτά δραχμάς τού Ναυαρίνου θά έγγραφή τό πρώτον όνομα, τό όποιον θά λάβω. Καί τά κατόπι θά έγγραφούν κατά σειράν με τάς συνδρομάς, τάς όποιας θά λάβω βέβαια παρ' άλλων ευπόρων φίλων μου προς τόν σκοπόν τούτον.

δταν είνε κάπως βαρύτερα τού συνήθους, χωρίς νά τα ζυγίζετε.

Η Κική, ή μικρή άδελφή τού Άνανία, εύχαριστεί θερμότατα τόν Άρχιμουσουλάρη, τόν Ροδινούβα Κροσσόν, τήν Έρουθάρ Θάλασσα και Βίωνα τόν Σμυρναϊόν διά τά ώραϊά και σπάνια γραμματόσημά που της έστειλαν. Νά την έβλέπατε όταν της τα έδωσα... όταν τρελή έκαμεν από τήν χαράν της.

Μαμμούθ (Σ. Δ. Σ.) δεκτόν τό νέον σου ψευδώνυμον. Άθος τού Παρλασοϋ [ΕΕ] σέ συγχάιρω διότι έλαβες μέρος εις τόν χορόν της «Ήλέκτρας» και διότι μου περιέγραψες ώραιότατα τάς έκ της σκηνης εντυπώσεις σου. Καί ή Έλπις έθαύμασε τήν κομψότητα της ένδυμασίος σου, από λευκόν διαπόδιον με τόν κυανόν μαϊανδρον, και τόν έπίσης κυανόν χιτώνα.

Ίατρε των Συνδρομητών, δεκτόν τό νέον σου ψευδώνυμον. Θα είπω δε και εις τούς φίλους μου ότι αναλαβάνεις νά θεραπεύεις «διά συντόμων συνταγών τάς μικράς των άσθενείας» π. χ. τόν λήτυγκα, τόν πονόδοντον κτλ. Άκούετε λοιπόν σοι έχετε τίποτε; Νά ερωτάτε τόν Ίατρον των Συνδρομητών. Άδιάρρονον εν θά ίατρύεσθε πριν φθάση ή συνταγή, ό ίατρός μας είνε έμπνεύτατος, και θά μας κάμη τούλάχιστον νά γελώμεν.

Καταρομάλλω [Ε] πολύ πολύ με έδιασκέδασε τό χαριτωμένον γραμματάκι σου. Η άδελφούλα σου εμπορεί κάλλιστα νά μου γράψη. Άφ' ου θέλεις διάλογον, σοϋ συνιστώ τήν «Χειρομάντιδα» που έδημοσίευσά εις τό 15ον φύλλάδιον.

Διαβολάκι, τό νέον ψευδώνυμον που προτείνεις δέν εμπορεύ νά δεχθώ. Στείλε κανέν άλλο, και τότε γίνεται ή μεταβίβασις, τήν όποιαν επιθυμεί.

Υπερευχαριστώ όλους όσους μου έστειλαν εύχάς, επισκεπητήρια, ζήτη γραφιστά, άγγελάνια, σταυρούς και άλλα ωραϊότατα ένδυμα: διά τό Άγιον Πάσχα, και ίδια τόν Βράχον της Ντοραπάτοθας, τόν Αδαμάντιον Θ. Πολυζωΐδη, τόν Βασίλειο τού Κατέργου, τό Ηλεκτριχόν Φόδ, τήν Ζωηράν Φλόγα κτλ. Και τού χρόνου!

Έγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν Αλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Βασίλιδα της Ερήμου (Α. Ι. δεκτόν. Έπερίμενα νά μου γράψης ή ίδια, διά νά σοϋ το έγκρίνω) Άύρα της Φρεατίας (Ε. Ζ.) Άργυρά Σπυριδίου (Α. Γ.) Σημλίαν της Έλευθερίας (Ε. Κ.) Φιλαρμονικην Πατρών (Γ. Μ.) Έλληνίδα τού Βορρά (Τ. Σ.) Τρελλήν Νεότητα (Β.) και Πενασμένον Καρχαρίαν (Ι. Φ. εύχαριστώ πολύ και διά τό εσπαθώμα.)

Η Μαύρη Βίβλος: Αυτήν τήν εβδομάδα δέν έσημείωσα κανέν Μαυρόσημον. Όλοι εύπρεπέστατοι, σεμνάτατοι, ευπειθέστατοι. Εύχέσας, παιδιά μου.

Άδασάμοι, Πληροφορία: Αυτούμαι πολύ που δέν έχω τόπον νά δημοσιεύσω σήμερον τάς Πληροφορίας σας. Όσοι θέλετε, εμπορείτε νά τάς επαναλάβετε.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: τό Άθος της Αλόης με τήν Βασίλισσαν τού Ίουσοϋ, Άδηφάνον Στρουβοκάμηλον, Διονόν τού Ήλλου και Γλυκεΐαν Έλλίδα — ή Άρθοδέμη Ίων με τήν Γλυκεΐαν Έλλίδα, Ναυτοπούλαν, Μέλλουσαν Καλλιτεχνίδα, Κινέλον Λή και Βασίλειο των Άνθών — ή Ίπποδάμεια Παπαδοπούλου με τήν Ίπποδάμειαν και Ία

ποδαμάστριαρ — ή Κόρη τού Βουνοῦ με την Ξενητευμένην Συριανήν, Μαρίαν Λεβίδου, Άδραν τού Βουνοῦ καὶ Σοφὴν Πιτταχίον — ή Λιονισμένη Ἐλάτη με την Ἐφοροσύνην Κεφινιώτου καὶ Πόττην Κλεμεντίου — ή Ὑαρόμαλος με τὸν Τροχαγυρευτὸν Ροδοστεφανωμένην Ἀγγίαν, Ἄσε με κάτω Ἀρχιζιζάνιον καὶ Γορδιον — ή Δημ. Ε Δίπλις με τὸ Ἄνθος τού Παρρασοῦ, Τριόπιον Ἀπόλλωνα, Φιλοθάνατον, Μυλόρδον, καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ή Κόρη τῆς Θαλάσσης με τὴν Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος, Λιμοθάλασαν τού Μεσολογγίου καὶ Φρούριον τῆς Κερκίρας — ή Ζήτης με τὴν Χιωτάκι, Χιωτοπούλαν, Χακίην Μαργαρίταν, καὶ Μαστίχαν τῆς Χίου — ή Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρον με τὴν Ἐλένην Κομποῦνη καὶ Ἐλλάρ Γέρυζερ — ή Ναυαρχος Σάμψωρ με τὸν Ἄστρα τού Βέγα, Ἀρχιζιζάνιον καὶ Ναυτοπούλαν — ή Σχίλλερ με τὴν Γαλλικὴν Σημαίαν, Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας, Ἐλληνικὴν Σημαίαν, Διαβολάκι καὶ Ἀφρικανόν — ή Βίγλα με τὴν Σπύθη τού Λεωνίδα — ή Στρατηγὸς Ἀντίδασ με τὸν Φίλανθορ καὶ Στρατηγὸν Ρίο δὲλ Κουτετζέ — ή Τίος τῆς Νυκτός με τὸ Ἀγκάθι, Ἰωάννην Λάρκ, Κατίαν Μεγαρέως καὶ Ἰουλιαν Ζάντον — ή Ζαππίς με τὸν Ποητὸν Δαίμονα, Μικρὸν Διάβολον, Βοσκοπούλαν τῆς Ἰδης καὶ Δουλοῦδι τού Βουνοῦ — ή Τσοῦχτρα με τὸν Μεροζιάδη Πάτροκλον — ή Λιονισμένη Δενδράκι με τὴν Ἐλληνικὴν Θάλασαν καὶ Πτερωτὴν Βαρκούλαν — ή Ποητὸν Πνεῦμα με τὸν Ζωφρον Μεσάϊωνα, Ταρταρίον τῆς Ταρσάκωνης, Χρυσὸν Βέλος, Πετρινὸν τού Ἐρήμου [EE] καὶ Ἀρχιζιζάνιον — ή Σκαριδάκι με τὸν Ν. Δεκαβάλλαν, Ἐθνικὸν Ἰμνον, Σχίπτρον τού Διός, Μακρολέλεκαι καὶ Ταναγραίαν Κόρην — ή Ἐλαφρὰ Ἀκατος με τὴν Ἄδραν τού Βουνοῦ, Μή με σκοπίης, Ζουρλομανθάναν καὶ Γλυκειὰν Βραδύαν — ή Ἀνθεμὶς με τὴν Κνωσόλουκα Σημαίαν — ή Ἀρχιζιζάνιον — ή Ἰοστεφίς Ἄστο, Ναυτοπούλαν καὶ Ἀρταίον — ή Βροθὰ Θάλασσα με τὸν Πιρ Πάφ, Πιχ-Νιχ καὶ Ἀργυροτόφον Ἀπόλλωνα — ή Θεαγένης με τὸν Κόδρον, Ναυτοπούλαν, Ἐλληνικὴν Θάλασαν, Ἐφοροίωνα καὶ Νεαρὸν Φιλόσοφον — ή Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας με τὸ Πίλι-Πλάκ, Βωσιπιά, Κόρην τού Πηλίου καὶ Λευκόπτερον Ἀγγελλον — ή Δημήτριος Πανόττος με τὴν Ναυτοπούλαν, Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας, Ἀγγυρολογιώτατον, Καταρίαν καὶ Ναυσικῶν Δαμάσκον — ή Ἐξοριστὸς Ἐλληνας με τὴν Ἐλαφρὰ Ἀκατον, Ροβέρτον Γυσκάρδον καὶ Ἐσινίη Πρωτάρ — ή Θεραπεινὴ τῶν Μουσῶν με τὸν Τίον τῆς Νυκτός καὶ Δίακον τού Ἥλιου — ή Σφιγξ τῶν Θηῶν με τὴν Κυματίζουσαν Θάλασαν καὶ Ἀνθισμένον Μερκεν — ή Ἀσπὴν τού Πόντου με τὸ Ἐλληνικὸν Δίσθημα, Πάλλουσαν Καρδίαν, Τίον τού Πηλίου καὶ Ἀρχιζιζάνιον.

φίλη μου στενή) Φρόνιμον (πὼς σου ἐφάνη ὁ Ἄπρας; ὠραία τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου) Χ. Φάρρον (ἔστειλα τὸν καὶ τὸν τίμον) Χρυσόπτερον Ἐλλίδα (ὠραία, ὁ περιπατὸς σου περιμένω τὰς ἐκ τῶν φυλακῶν ἐντυπώσεις σου) Ἄδραν Πούππου (ἔστειλῃσαν τὴν 16 Μαρτίου ὥστε θὰ τα ἔλαβες ἤδη) Δημότιδα Βόλον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπλάθωμα) Κολοκυθόσπορον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπλάθωμα πρὸς τὸν Λευκὸν Κόρακα τὰ εἶχα σταίλη δια ἐν τάξει, καὶ ἀπαρῶ πὼς δὲν τα ἔλαβε) Ἐλέτην Χ. Μητσιάδου (ἔστειλα ἐκ νέου) Γαρουφαλίτσαν (σοῦ ἔστειλα γρήγορα, διότι τὰ περιμένουν) Ἡλεκτρικὸν Φῶς (ἔστειλα) Βασίλισσα Ζηροβίαν, Ζωφρον Μεσάϊωνα, Σταῖρον Ἰωσηφίδην (ἔστειλα) Ταγγέτην (διότι εἰς τὸν Διαγωνιστὸν ἔλαβον μέρος πολλοί, καὶ χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ κριθῶν) Βασιλέα τῶν Ὁρέων, Καταρίαν, Ἀσκληπιάδην, Δημήτριον Πανόττον (τὸν εὐχομαι ταχεῖαν καὶ ἐντελὴν θεραπείαν) Ἰωάννην Μαθαίον (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃ) Ἄρατον, Ταρταρίον τῆς Ταρσάκωνης (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου ὑποσχεθῶ τίποτε αὐτὸ, βλέπει, γίνεται σπανιώτατα, καὶ ἀμυθῶλλον ἂν θὰ ξαναγίνῃ, διότι πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδίαν ἀπαίτησιν) Ροβιτσῶνα Κροῦσον (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι) Ὀλιπυ τὸν Γροπέα, Θεαγέτην, Πετρινὸν τῆς Ἐρήμου [E] διὰ τὴν εὐρεσιτάτην ἐπιστολήν σου πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὴν νέαν ἀπειθειαν τοῦ ποδός σου ἄλλα δι' ὄλιγον καιρὸν σὺ πρέπει νὰ τὸν ὑπακούης, ἕως οὗ γίνῃ καλὰ καὶ σε ὑπακούῃ ἐκεῖνος) Ἀνθινον Στέφανον (βλέπω ὅτι ἐπεράσατε ὠραία εἰς τὸ Φάληρον (φιλήσε μου τὴν ἀδελφοῦν σου) Ἀπόγονον τού Νέστορος (στελὲ μου τὴν Μ. Εἰκόνα νὰ τὴν ἰδῶ δύνουσαι νὰ γορήσῃς ὅσα τετράδια θέλῃς, καὶ ἕνα ἀκόμη) Ἀγγιον Μάγδην (ἦτο καὶ ἄλλοτε) Ροδοστεφανωμένην Ἄσιν (ὅλα ἐλήθησαν ἔγινες ἐντελὴς καλὰ) Ἀναζαγόραν Πανόττον (πολὺ ἀστεία μου ἐφάνη ἡ πρωταπριλιάτικη ἐπιστολή τοῦ φίλου σου) Γρονιάραν (ὠραιώτατα τὰ μυθολογικὰ ἀναμνήματα ἐγκαινία τοῦ ψευδώνυμου, δηλ. τὸν νέον συνδρομητὴν) Ναυτοπούλαν (αὐτὰ θὰ τα εἰποῦμεν εἰς τὸ προσεχές) Καφρέα (νὰ μὴ μου τὰ γράψῃς δια θέλω νὰ μὴ μου τα γράψῃς) Γουλιέλμου Τέλλου (εὐχαριστως θὰ δεχθῶ ὄλιγον ἀγνὸ κρασί ἀπὸ τὸ βαρέλι σας, διὰ νὰ πῶμε εἰς ὑγείαν καὶ πρόδον τοῦ Συλλόγου σας) Ναυσικῶν, Ζωγράφον Παράσιον, Μέλλοντα Ἀρχιτέκτονα (ὄχι δὲν ἐπιτρέπεται) Δουλοῦδι τού Βουνοῦ, Πατραϊκὸν Κόλπον, Πτερωτὴν Βαρκούλαν (σὺμψώνω!) Ν. Δεκαβάλλαν, Σχίλλερ; Πῶς με λέρε, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ἀπριλίου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὁδὸς στέλλονται μέχρι τῆς 7 Ἰουλίου.

Ο χάρτης τῶν ἰσθμῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν ἔγραψαι τὰς ἁδύσεις τῶν ἐκ διαγωνιστῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μετὰ εἰς φύλλου, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

252. Δεξιγρίφος.
Τὸ πάλαι βασιλεὺς τίς μ' ἔχουν σχηματισμένον Μαζὶ με ναι καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ἐνωμένον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τανπενοῦ Ἰου

253. Συλλαβογρίφος
Ἄρθρον τὸ πρῶτον γράμμα τι εἶνε τὸ δευτέρου.
[ρὸν μου,

Τὸ τρίτον δὲ νησί.
Καὶ τώρα, φίλε, σὺ
Στὸν κάτω κόσμῳ ζήτησε νὰ βρῆσθῃ σὺνολόν μου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσίου

254. Στοιχειόγριφος.
Ὅπως εἶμαι ἂν μάρτης
Θὰ κοπιᾷς νὰ με λῶσης.
Λαίμῳ ἄλλον ἂν μου δώσης,
τότε πρὶς νὰ πληρώσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βροτολιγοῦ Ἄρεως

255. Τονόγριφος.
Κατὶ ἀξίω, μοιλοῦντι εἶμαι ἐπιθετον κοινόν.
Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς γίνουμι εἰς τῶν ποταμῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

256. Κυβόλεξον.
* * * M *
* * * M *
M * * *
* M * * *

257. Τετράγωνον με σταυρόν.
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

258. Φύδρον Μιγδόν.
Ἡ λιφαὶ ἐνεὶ δμῶδες ἐροῖ.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀρκουδάς

259—241. Δογοπαίγνια.
1.— Τί κάμνει ὁ φθόγγος λά ;
2.— Ποῖον μέρος τῆς χειρὸς τρώγεται ; (ἐκτός τῶν ὀνύχων, τοὺς ὁποῖους τρώγουν μερικὸι κακосуνηθισμένοι . . .)
3.— Ποῖα πόλις ἔχει τὰ περισσώτερα φυτὰ ;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καρίας

242. Δεξιθηρία.
Ποῖον ἐπιρρημα ἀναγινωσκόμενον καὶ ἀντιστρόφως μένει τὸ αὐτὸ,
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰπποκρίτου Φωτῆς

243—245. Μεταμορφώσεις διὰ φωνηεντολίπων.

1.— Ὁ Διάβολος διὰ 3 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄγγελος.
2.— Ὁ Στρατιώτης διὰ 4 φωνηεν. μεταμ. νὰ γίνῃ Τσάρος.
3.— Ἡ Κόλασις διὰ 5 φωνηεντ. μεταμ. νὰ γίνῃ Παράδεισος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τού Βέγα

246. Γρίφος
Τί ; X οὐ τα.
παν
τα
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δον Κιζότου

ΤΕΛΟΣ
τοῦ 58ου Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀδύσεων.
Ἀπὸ τοῦ προδεχοῦς φύλλου νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευμ. ἀζητήσεων τῆς 6 Φεβρουαρίου 1899
67. Γάδερα (Γάδ, Ἡρα). — 68. Πάρος φῶρος. — 69. Γαλιλαίος, Γαλιλαία. — 70-72, 1. Ὁ ποιητὴς Μόσχος. — 2, Ἡ καμέλια (καμε, Λη, α!) — 3, Ὁ Ὑμηττός (εἶμι τὸ c). — 75. Ὁ Κάν, ὁ ὁποῖος ἐφρονέουσε τὸν Ἄδελ, καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπετελεῖτο ἐκ τεσσάρων μόνον ἀνθρώπων : Ἀδάμ, Εὔας, Κάν, Ἄδελ. — 74. Παρμακόν τῆς σήμερον. — 75. ΔΟΥΚΑΣ, ΟΡΦΕΥΣ (1, ΛέΣθος, 2, Ὀρῶα, 3, Ὑφέν, 4, Καφές, 5, ἈἴΡ, 6, Σπογγος). — 76. Εἰ ὄνος ἐλάττωσέ με, κατῶ ἀντικλιτῶσα αὐτὸν ; — 77. Μῦς, ὄτα, c, πόνοι, ροιά, c = Μισῶ τὰς πονηρίας. — 78. Φίλει παιδείαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἰς προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Ἀδύλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτιστῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Μαΐου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 18

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 137)

— Ἀλλά, διεμαρτυρήθη ὁ Παλουάζος, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ . . .
— Τὸ πέρω. Ἐμπρός, Ἰωνά, δὲν μ' ἀρεσεὶ νὰ ἐπαναλαμβάνω δυο φορές τὰς διαταγὰς μου.
— Μολοντούτο, λοχαγέ μου... παρενέθη ὁ ἰππότης.
— Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας, τὴν φασαρία γιὰ νὰ μεσυκετάρωμε τρεῖς παληανθρώπους ἐκεῖ ! τὸσον καιρὸ μουσκετάρωμε, κι' ἀκόμη δὲν ἐσυνείθισαν ;
— Κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Παλουάζος, εἶμεθα . . .
— Ἐ! εἰσθε Γάλλοι, τὸ γνωρίζω καλά. Θεέ μου ! Δὲν θὰ ξεμπερδέψωμε ποτέ ! Ἐλα, ἔμπρός, πάρετέ τους ἀπὸ ἐδῶ.
— Ὅθ μᾶς ἀκούσετε πρῶτα ! ἐφώνησε δυνατὰ ὁ Σίν Ροκαντέν, χάσας πλέον τὴν ὑπομονὴν του. Τί κατὰστάσις εἶνε αὕτη ; Ποῦ ἐμάθατε νὰ φέρεσθε με αὐτὸν τὸν τρόπον ;
Καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς καταπλήξεως τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς τοιαύτας ἀπαντήσεις :
— Μάλιστα, κύριε, εἶμεθα γάλλοι, ἀλλ' εὐγενεῖς, καὶ αὐτομολοῦμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν σας. Ἀφήσαμεν τὸ ἰδικόν μας τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ἰδικήν σας, ὅπως τὸ ἔκαμαν ἕως τώρα πολλοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς μας εἰς Κόβλενες καὶ ἄλλου. Κι εἰ ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν νὰ γίνωμεν δεκτοὶ με ὄλην τὴν ἀδρότητα, τὴν ὁποίαν μᾶς χρεωστᾶτε. Εἶμαι ὁ ἰππότης Σίν Ροκαντέν καὶ ἀπ' ἐδῶ ὁ φίλος μου, ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος Παλουάζος, τὸν ὁποῖον σᾶς παρουσιάζω.
Ὁ Ἰσπανός, ἀλλάξας εὐθὺς ὄφρος, ὑπεκλίθη εὐγενῶς, ἀπεκαλύφθη καὶ ἀπήντησε :
— Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἑαυτὸν μου : Εἶμαι ὁ Δὸν Ἐμμανουήλ — Ἀλδάρδος-Πάρις-Ἰωσίας-Ἀλφόνσος-Ἰάγος-Μάριος-Φραγ-

κισκος-Πυλός-Φερνάνδος-Φίλιππος-Ἰερώνυμος-Βαρθάστος δὲ Ρόζας, δὲ Ζουνίγος, δὲ Λά Γκουάρντια, δὲ Πκνίνστολα, ὁ Σίν Κάρλος, ὁ Φουέντες, ὁ Γκουαρνταμπάρ, ὁ Ἐστρέλλας.
— Κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ὁ ἰππότης, χαίρω πολὺ ποῦ σᾶς ἐγνώρισα.
Ὁ Παλουάζος κατὰ τὸ διάστημα αὐ-

τὸ ἐμουρμούριζεν :
— Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ δὲν ἐγεννηθῆκα ἐστὴν Ἰσπανίαν. Ποτέ δὲν θὰ θυμούμουν τόσα ὀνόματα.
Καὶ ὁ Γιακουμῆς, σκεπτικῶς, ἐσυλλογίζετο :
— Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος θὰ εἶνε βέβαια ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια, γιὰ νὰ θυμῆται τόσα ὀνόματα.
Ὁ λοχαγὸς Δὸν Ἐμμανουήλ κτλ. κτλ. ἐπανελάβε :
— Ὅθ λάθω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω εἰς τὸν κύριον διοικητὴν, ὁ ὁποῖος θὰ σας δεχθῆ ὅπως ἀριζοῦ εἰς τὴν εὐγενεῖαν σας.
— Ὅθ σας εἶμεθα ὑπόχρεοι, εἶπεν ὁ ἰππότης.
Τὸ ἀπόσπασμα, τὸ προσωρισμένον νὰ τουφεκίσῃ τοὺς δυο εὐγενεῖς καὶ τὸν ὑπηρέτην των, ἀπένειμε τώρα ἐξαιρετικὰς τιμὰς, ἀποδεικνύον τοιουτοτρόπως πῶς μεταβάλλονται αἱ τύχαι τῶν ἀνθρώπων, ὅπως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ το ἀποδείξουν ἐνιργότερα οὔτε ὁ Σινέκας, οὔ-

τε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι φιλόσοφοι. Ἄλλ' ὁ Σίν Ροκαντέν δὲν ἐφρόντιζε βεβήτως νὰ ἐξαγάγῃ ἀφρημένα συμπεράσματα ἐκ τῶν γεγονότων τούτων. Ἐσκέπτετο πῶς νὰ παῖξῃ καλλιτέρα τὸ μέρος του καὶ νὰ γίνῃ εὐπρόσδεκτος πρὸς τῶν ὑψηλῶν προσώπων, ἐνώπιον τῶν ὁποῖων ἐμελλε νὰ ὀδηγηθῆ

« Ὁ Σίν Μαρκενὲς ἐπισκόπει με τὰς διόπτρας του τὸν ὄρκοντα. » (Σελ. 142, στήλ. γ.)

μετ' ὄλιγον. Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα . . .
— Καὶ τώρα, ἐστὴν ἔξαρτα πικρῶς ὁ Παλουάζος, εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ παίζωμεν ὠραίον.
— Ρόλον. Εἰς τὴν τιμὴν μου, τὸν σιχαίνουμι περισσώτερον ἀπὸ ἐσένα. Μὴ ὅπως ξεύρεις, ἐστὸν ὄλεμον ἐπιτρέπονται ὅλοι αἱ πανουργίαι.
— Ἀδιὰφορον . . .
— Σοῦτ . . . μᾶς προσέχουν, ἔχει τὸ νοῦ σου. Κρεμόμαστα ἀπὸ μεταξωτὴ κλωστή, ἀπὸ τρίχα . . .
Ὁ ὑπαξιωματικὸς, ὁ ὀδηγῶν αὐτοῦς, ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μ' ἕνα ἀξιώ-